

Fortelling om påskeharen

En myte om en myte, fritt gjenfortalt av Ragnhild Laird Iversen, Universitetet i Sørøst-Norge.

For lenge, lenge siden levde det en jeger som het Orion. Orion var så stor at han kunne vasse gjennom havet, og han var en så god jeger at ingen dyr hadde sjans til å komme unna han. Orion jaktet ikke på dyr fordi de var farlige og han ville beskytte andre. Han jaktet heller ikke fordi han var sulten og trengte mat. Han jaktet fordi han likte det. Så glad var han i å jakte at han drepte alle dyr han møtte - bare for moro skyld. Ikke rart alle skogens dyr var livredde for jegeren Orion og jakthundene hans. Hele skogen ristet når den store Orion trampet rundt.

Den lille fuglen Lepus skalv av skrekk. Lepus hadde bygd reir på bakken, og i reiret lå fire små egg. Lepus gledet seg sånn til de små fugleungene hennes skulle klekkes. Men lyden av Orions skritt kom nærmere. Hun hørte hundene hans bjeffe. Hjertet til den lille fuglen Lepus hamret i brystet hennes. Hun måtte redde barna sine! «Stopp», pep hun til Orion. «Vær så snill, ikke trakk på reiret mitt. Du kommer til å knuse eggene mine!».

Orion stoppet irritert opp. Hvordan våget den lille fuglen å snakke til en stor jeger som han? Og hvorfor i all verden skulle Orion bry seg om meningene til en liten fugl? «Ingen bestemmer over meg!», sa Orion. «Jeg gjør akkurat som jeg vil!» Så satte han den ene foten rett ned på reiret til den lille fuglen Lepus. Eggene knuste, og Orion trampet videre med hundene sine.

Tilbake satt Lepus og gråt. Hun merket ikke at luften ble varmere eller at blomstene rundt henne plutselig begynte å spire. Vårens gudinne, Ostara, var på vei. Gradvis våknet skogen til liv. Fra trærne hørtes fuglesang, og det luktet vårlig av den varme jorden. Men eggene til Lepus forble knust. Ostara stoppet opp. «Hvorfor gråter du så sårt, lille fugl?», spurte hun. Og Lepus forklarte den sørgelige historien om Orion som hadde trampet på eggene hennes. «Kan du ikke bare legge nye egg?», undret Ostara. Men Lepus hadde fått nok. Selv om hun la nye egg ville de aldri være trygge for Orion. Han måtte stoppes! «Jeg skulle ønske jeg var en annen», sa fuglen lengselsfullt. «Et annet dyr, et dyr som kunne stoppe Orion!». «Hva slags dyr skulle det vært da?», spurte Ostara. Lepus tenkte seg om. Du tror kanskje hun ville bli en farlig tiger som kunne bite Orion, eller et digert neshorn som kunne trampe han ned. Men det ville ikke nyttet. Orion var altfor sterk, og altfor dyktig til å fekte med sverdet sitt og slå med

den store klubba han hadde. Nei, Lepus måtte tenke smartere. Hun måtte bli et lite dyr, et raskt og sprettent dyr som kunne lure Orion og komme seg unna han. Ostara smilte. Så forvandlet hun Lepus til akkurat det hun ønsket...

En liten hare. Haren Lepus hoppet i været. Hun var så spretten at hun kunne snu i luften, og hun kunne hoppe lynraskt avgårde. «Tusen takk!», hvisket hun til Ostara. I det fjerne kunne hun høre lyden av Orions hunder. Det hørtes ut som de jaget noen igjen. Haren Lepus bykset av sted. Lynraskt nærmet hun seg Orion og hundene hans.

«Ta den haren», kommanderte Orion, og hundene satte etter henne. Hjertet til Lepus hamret i brystet hennes, men hun rømte ikke. Tvert imot, hun løp rett mot Orion! Hun måtte sørge for at han sluttet å skremme alle dyrene i skogen. Hundene bjeffet og fulgte etter henne. «Stopp!», ropte Orion. Men hundene var for ivrige. De ville fange haren! Lille Lepus smatt mellom den store jegerens ben, med hundene hakk i hel. I fykende fart løp hundene rett inn i beina på Orion, og traff han med så stor kraft at han ikke klarte å holde seg på beina. Den store jegeren sjanglet og falt i bakken med et smell. Over hele skogen hørtes latter. Den lille haren hadde lurt den store jegeren! Han så ikke så skummel ut lenger nå, der han lå på bakken og sprellet med hundene over seg. Fra hele skogen hørtes fnising og latter.

Haren hoppet tilbake til det gamle reiret sitt. Orion hadde fått seg en lærepenge. Men det var ikke bare gøy å være hare likevel. Hun savnet fortsatt eggene sine. Da følte hun på nytt at luften ble varmere. Fra den siste lille snøflekken dukket en hestehov opp. Ostara var tilbake. Hun pustet forsiktig på den lille haren, og Lepus kjente en varm følelse inni seg. Plutselig følte hun seg som en fugl igjen? Hun kikket forundret på labbene sine. Merkelig. Hun så fortsatt ut som en hare? «En hare er du», forklarte Ostara. «Men ikke en vanlig hare. Som en belønning for motet ditt og hjelpsomheten din skal du få lov å legge egg en gang i året. Og de eggene skal alle få glede av». Og slik ble det. En gang i året får helt spesielle harer fortsatt legge egg. Helt spesielle egg. Kanskje du har fått ett?

Er denne fortellingen sann? Nei. Ikke på akkurat denne måten. Men fortellinger om Orion, hundene hans og haren er svært gamle. Og hvis du bruker fantasien kan du se de alle på himmelen den dag i dag. Orion, hundene og den modige haren.

Bilde hentet fra [https://nn.wikipedia.org/wiki/Fil:Sidney_Hall_-_Urania%27s_Mirror_-_Orion_\(best_currently_available_version_-_2014\).jpg](https://nn.wikipedia.org/wiki/Fil:Sidney_Hall_-_Urania%27s_Mirror_-_Orion_(best_currently_available_version_-_2014).jpg)

Bilde hentet fra: <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=31768677>